

Arrest

nr. 226 323 van 19 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 november 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DESIMPELAERE *loco* advocaat P. ROBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 28 mei 2013 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 114 617 van 28 november 2013. Hun volgend verzoek werd door het CGVS op 12 december 2014 wederom geweigerd. Verzoekster noch haar echtgenoot hebben hiertegen beroep ingesteld. Op 6 oktober 2017 werden verzoeksters echtgenoot samen met hun zonen en kleinkinderen, naar aanleiding van hun tweede volgend verzoek, erkend als vluchteling. Blijkens de bestreden beslissing konden zowel verzoeksters echtgenoot als haar twee zonen op overtuigende wijze aantonen dat zij enkel over de Afghaanse nationaliteit beschikten en geen bescherming konden invoeren van de Afghaanse noch van de Indiase noch van de Russische autoriteiten.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar tweede volgend verzoek om internationale bescherming als nieuw element vermeldt dat haar echtgenoot en haar kinderen als vluchteling erkend werden in België. Zij stelt als alleenstaande vrouw niet terug te kunnen naar Afghanistan. Verzoekster stelt tevens over de Indiase nationaliteit te beschikken en contact te hebben met haar broers en zussen in India. Verzoekster wilt echter in België blijven enerzijds omdat haar echtgenoot en kinderen hier erkend zijn en zij bij hen wilt blijven en anderzijds omdat België een heel goed land is en zij zich hier goed voelt. Verder verwijst verzoekster naar het schrijven van haar advocaat dat werd neergelegd in het kader van het huidige verzoek om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van haar volgend verzoek legt verzoekster, naast voormelde brief van haar advocaat, de volgende documenten neer: haar origineel naturalisatiecertificaat neer zij aantoonde dat zij Indiaas staatsburger werd, en kopieën van de eerste pagina's van haar Indiaas paspoort waarvan de geldigheid verliep op 28 mei 2018, van haar UNHCR certificaat en van de geboorteakte van haar kleinkind in België.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekster over zowel de Afghaanse als de Indiase nationaliteit beschikt.

Er is geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. De vluchtelingenstatus kan in dat geval slechts worden erkend wanneer men de bescherming van geen van de landen waarvan men de nationaliteit bezit kan of wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Wat verzoeksters vrees tegenover Afghanistan betreft, zo stelt de commissaris-generaal, kan deze gevolgd worden door het CGVS. Aangezien verzoekster echter over een tweede nationaliteit beschikt, in casu de Indiase nationaliteit (in tegenstelling tot verzoeksters echtgenoot die enkel over de Afghaanse nationaliteit beschikt), en verzoekster blijkens de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen geen gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van India aantoonde, kan in haar geval geen nood aan internationale bescherming worden vastgesteld.

Verzoekster betwist niet dat zij over de Indiase nationaliteit beschikt maar stelt dat de bescherming van het ander land van nationaliteit reëel moet zijn en niet louter hypothetisch. Daar verzoekster niet in de mogelijkheid zou zijn een nieuw Indiaas paspoort te bekomen zou aan deze voorwaarde niet voldaan zijn.

In de verweernota wordt terecht opgemerkt dat volgens verzoekster haar eigen verklaringen, evenals die van haar echtgenoot, zij over de Indiase nationaliteit beschikt. Bovendien wordt dit bevestigd door documenten die zij zelf heeft neergelegd, namelijk de mail van 14 augustus 2018 van Indiase advocate Megha Bahl. In dit schrijven wordt immers nadrukkelijk vermeld dat verzoekster tot op heden over de Indiase nationaliteit beschikt. Waar verzoekster argumenteert dat nationaliteit geenszins gelijk staat aan effectieve bescherming vanwege de autoriteiten, antwoordt verweerder in de verweernota dat kan worden verondersteld dat er bescherming voorhanden is voor zover de betrokkene een bepaalde nationaliteit bezit, tenzij de bescherming die er in hoofde van de persoon in kwestie uit zou voortvloeien niet dezelfde is als de bescherming die normaal gezien geboden wordt aan staatsonderdanen, wat impliceert dat de toekenning van internationale bescherming niet a priori kan worden uitgesloten. Voor zover verzoekster dienaangaande verwijst naar paragraaf 107 van de UNHCR Proceduregids, benadrukt verweerder dat deze paragraaf wat betreft het onderzoek naar de (in)effectiviteit van de geboden bescherming tevens stelt, "[a]s a rule, there should have been a request for, and a refusal of, protection before it can be established that a given nationality is ineffective. If there is no explicit refusal of protection, absence of a reply within reasonable time may be considered a refusal" – vrije vertaling: "[a]ls algemene regel, zou er een vraag tot, en weigering van, bescherming geweest moeten zijn vooraleer kan worden aangenomen dat een gegeven nationaliteit ineffectief is. Indien er geen expliciete weigering van bescherming is, zou het ontbreken van een antwoord binnen een redelijke termijn beschouwd kunnen worden als een weigering."

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat verzoekster in het licht van voorgaande niet op concrete wijze aantoonde dat zij ten overstaan van India een nood aan internationale bescherming kan doen gelden noch dat de bescherming die zij er geniet niet effectief zou zijn, evenals dat het CGVS zelf

evenmin over concrete, overtuigende aanwijzingen of elementen beschikt waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

Waar verzoekster stelt dat zij zich niet kan beroepen op de Indiase nationaliteit omdat de Indiase autoriteiten weigeren haar in het bezit te stellen van Indiase identiteitsdocumenten, verwijst de Raad naar de bestreden beslissing die dienaangaande als volgt luidt: "Volgens uw advocate kunt u zich niet beroepen op uw Indiase nationaliteit omdat de Indiase autoriteiten zouden weigeren u in het bezit te stellen van Indiase identiteitsdocumenten en u weigeren bij te staan om uw rechten als Indiaas staatsburger te doen gelden (het begeleidend schrijven van de advocate werd toegevoegd aan de groene farde van het administratief dossier). Deze argumentatie kan geenszins gevolgd worden. Uit het bij het schrijven van uw advocate toegevoegde emailverkeer van 14 augustus 2018 tussen uw advocate, uw oudste zoon en de Indiase advocate Megha Bahi kan immers begrepen worden dat de Indiase advocate vermeldt dat de aanvraag van een nieuw paspoort op een gepaste wijze dient te geschieden, in het bijzonder gezien uw Indiaas paspoort vernietigd werd, en u eerst een aangifte dient te doen van het verlies van dit paspoort alvorens een nieuw paspoort aan te vragen. U dient dus, net zoals iedereen, de juiste formaliteiten te vervullen om een nieuw paspoort te verkrijgen. Dat uw advocate het feit dat u niet onmiddellijk een nieuw paspoort kon verkrijgen afdoet als een gebrek aan bescherming door de Indiase autoriteiten is met andere woorden een verkeerde voorstelling van de feiten en een zeer selectieve interpretatie die niet gevolgd wordt door het CGVS en die geen vrees ten overstaan van de Indiase autoriteiten aantoont."

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster nog de verschillende stukken die haar advocaat eerder in haar begeleidend schrijven van 14 augustus 2018 aanhaalde. Het gaat hier om een geboortakte van G.R.C. (stuk 4.1.), een brief gericht aan de Indiase ambassade d.d. 31/1/2018 (stuk 4.2), een aangetekende brief gericht aan de Indiase ambassade d.d. 9/2/2018 (stuk 4.3), een brief gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 27/2/2018 (stuk 4.4), een brief gericht aan de Federale Ombudsman d.d. 3/5/2018 (stuk 4.5) evenals het antwoord van de Federale Ombudsman d.d. 22/5/2018 (stuk 4.6). Zoals reeds aangehaald in de bestreden beslissing bevonden deze stukken zich niet in het dossier op het ogenblik dat de beslissing werd genomen. Deze stukken werden bij het nemen van de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek evenwel in overweging genomen daar de begeleidende brief van verzoeksters advocaat voldoende informatie verschaftte over de inhoud van deze stukken. De stukken zelf werden pas na het nemen van de bestreden beslissing door de advocaat van verzoekster overgemaakt aan het CGVS op 5 november 2018 (stuk 5). In de verweernota wordt verder uiteengezet dat de inhoud van deze stukken de beoordeling van het CGVS niet wijzigt:

"Zowel stuk 2 als 3 zijn brieven van verzoeksters advocaat gericht aan de Indiase ambassade. Uit geen van de twee brieven kan echter afgeleid worden wat de redenen van de Indiase autoriteiten zijn voor de vermeende weigering van een nieuw paspoort daar er geen schriftelijk antwoord van de ambassade werd neergelegd. Waar verzoekster verklaart dat haar om onduidelijke reden een nieuw paspoort werd geweigerd merkt verweerder op dat het hier gaat om een blote bewering, daar geen enkel stuk betreffende deze weigering werd neergelegd. De inhoud van de brieven is dan ook niet van die aard dat zij een ander licht werpen op de genomen beslissing. Ook de andere stukken bijgevoegd bij het verzoekschrift zijn niet van die aard dat zij de eerder gedane beoordeling door het CGVS kunnen wijzigen. De brief gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken bevat louter een opsomming van eerder gedane verklaringen. Enig bewijs van de weigering van een nieuw Indiaas paspoort door de Indische autoriteiten of een eventuele reden daarvoor ontbreekt echter opnieuw. Dezelfde vaststelling kan gedaan worden wat betreft de communicatie met de Federale ombudsman."

Verzoekster geeft voorts aan dat zij en haar schoondochter op 9 november 2018 het verlies van paspoort bij de politie hebben aangegeven dat zij zich in de week van 12 november 2018 opnieuw zullen wenden tot de Indiase ambassade met alle documenten die vereist zijn om een nieuw paspoort te verkrijgen na verlies of vernietiging van een vorig paspoort. Zij stelt dat zij de Raad bij aanvullende nota verder op de hoogte zal houden. Zij is de mening toegedaan dat, indien de Indiase ambassade opnieuw weigert om aan verzoekster een Indiaas paspoort af te leveren, dit de ultieme bevestiging is dat verzoekster haar Indiase nationaliteit niet kan inroepen.

Daargelaten de aangifte van verlies van paspoort (stuk 6) zeer laattijdig is gebeurd, namelijk pas op 9 november 2018 terwijl reeds in de mail van 14 augustus 2018 (adm.doss., map documenten voorgelegd door de asielzoeker) werd benadrukt dat verzoekster aan deze formaliteit diende te voldoen om een nieuw paspoort te kunnen aanvragen, stelt de Raad vast dat verzoekster, die heeft aangegeven in de week van 12 november 2018 zich te zullen wenden met een schrijven van haar raadsman tot de Indiase ambassade om een nieuw paspoort te verkrijgen (stuk 7), tot op heden geen enkel bewijs heeft

bijgebracht van een nieuwe weigering van een nieuw Indiaas paspoort door de Indische autoriteiten, ondanks dat de juiste formaliteiten dit keer wel zouden vervuld zijn, noch een eventuele reden daarvoor heeft aangebracht. De stelling dat “Weigert de Indiase ambassade opnieuw om aan verzoekster een Indiaas paspoort af te leveren, dan is dit de ultieme bevestiging dat verzoekster haar Indiase nationaliteit niet kan invoeren”, is dan ook niet meer dan een loutere hypothese die verzoekster tot op heden niet hard weet te maken met juridische argumenten of concrete gegevens of stukken, niettegenstaande zulks in beginsel aan haar toekomt.

Het overige betoog van verzoekster doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 mei 2019, voert verzoekende partij aan dat zij en haar raadsman verschillende keren gepoogd hebben om de Indiase ambassade te contacteren voor een nieuw paspoort maar dat er nooit een antwoord is gekomen, zoals blijkt uit de nieuwe aanvullende nota. Nooit is er antwoord gekomen op de 5 e-mails die verstuurd zijn. Verzoekende partij wijst erop dat haar echtgenoot erkend vluchteling is en zij gezinshereniging wil aanvragen maar dit lukt zonder documenten. Verzoekende partij wijst op de lange lijdensweg en de contacten die zij gelegd heeft met zowel de DVZ als de ombudsman.

4.2. De Raad herneemt dat het feit dat verzoekende partij niet onmiddellijk een nieuw paspoort kan verkrijgen, geenszins een vrees ten overstaan van de Indiase autoriteiten aantoonst. Uit het bij het schrijven van verzoekende partij haar advocate toegevoegde emailverkeer van 14 augustus 2018 tussen haar advocate, haar echtgenoot en de Indiase advocate Megha Bahi kan immers begrepen worden dat de Indiase advocate vermeldt dat de aanvraag van een nieuw paspoort op een gepaste wijze dient te geschieden, in het bijzonder gezien het Indiaas paspoort van verzoekende partij (dat nog geldig was tot 16 februari 2019 – een kopie van het eerste blad van dit paspoort werd neergelegd in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar pasgeboren baby) vernietigd werd, en

verzoekende partij eerst een aangifte dient te doen van het verlies van dit paspoort alvorens een nieuw paspoort aan te vragen. Verzoekende partij dient dus, net zoals iedereen, de juiste formaliteiten te vervullen om een nieuw paspoort te verkrijgen.

Uit het proces-verbaal gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 6) blijkt dat verzoekende partij op 9 november 2018 de aangifte van verlies van paspoort heeft gedaan.

In haar e-mail van 19 november 2018 gericht aan de Indische ambassade in België, geeft de advocate van verzoekende partij enerzijds aan dat hun diensten tijdens de vorige afspraak met verzoekende partij op 13 november 2018 geweigerd hebben om haar brief met bijgevoegde documenten in ontvangst te nemen en dat haar gezegd is dat het onmogelijk is een nieuw Indisch paspoort te bekomen omdat zij haar vorig vernietigd had. Anderzijds geeft zij te kennen dat verzoekende partij uitgenodigd werd om verschillende documenten te communiceren, die vervolgens zouden worden overgedragen aan het Indiase ministerie.

Vooreerst kan met deze e-mail niet onbetwistbaar worden aangetoond dat verzoekende partij zich daadwerkelijk in persoon heeft gemeld bij de Indische ambassade teneinde de aanvraag van een nieuw paspoort grondig op te volgen noch dat haar zou geweigerd zijn documenten af te geven daar zij geen enkel bewijs neerlegt van een bezoek aan de ambassade noch een schriftelijk antwoord van de ambassade. Dat verzoekende partij gezegd werd dat zij geen nieuw Indiaas paspoort kan bekomen omdat zij haar vorig vernietigd had, kan evenmin voor waar worden genomen. Uit het bij het schrijven van verzoekende partij haar advocate toegevoegde emailverkeer van 14 augustus 2018 tussen haar advocate, haar echtgenoot en de Indiase advocate Megha Bahi evenals uit de informatie gevoegd bij haar verzoekschrift (stuk 8) blijkt immers dat ingeval van ondermeer verlies of beschadiging van het paspoort, een nieuw paspoort kan worden aangevraagd. Bovendien geeft de advocate in haar e-mail van 19 november 2018 aan dat verzoekende partij uitgenodigd werd om verschillende documenten te communiceren, welke dan zouden worden overgedragen aan het Indiase ministerie. Dat er op deze e-mail, die de advocate van verzoekende partij ter herinnering nog 4 keer heeft doorgestuurd naar de Indiase ambassade, nooit een antwoord op is gekomen, toont niet aan dat de Indiase autoriteiten onwillig zijn een nieuw paspoort te verlenen aan verzoekende partij en dat zij haar Indiase nationaliteit niet kan invoeren. Verzoekende partij legt geen enkel schriftelijk bewijs neer van een nieuwe weigering van een nieuw Indiaas paspoort door de Indische autoriteiten, ondanks dat de juiste formaliteiten dit keer wel zouden vervuld zijn, noch brengt zij een eventuele reden daarvoor aan.

Verzoekende partij geeft nog aan dat haar echtgenoot erkend vluchteling is en zij gezinshereniging wil aanvragen maar dit niet lukt zonder documenten. Daargelaten dat dit aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat hij tot op heden geen kennis heeft van het feit of verzoekende partij een gezinsaanvraag dan wel andere verblijfsprocedures heeft opgestart, en zo ja of zij reeds een beslissing heeft ontvangen. Verzoekende partij komt dan ook niet verder dan loutere beweringen.

Daargelaten dit aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing, wijst de Raad er op dat ingevolge artikel 10 van de Vreemdelingenwet de echtgenoot van een vreemdeling aan wie België de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming heeft verleend, aan volgende voorwaarden dient te voldoen: zijn identiteit bewijzen, bewijzen dat hij gehuwd is met de gezinshereniger, komen samenwonen met de gezinshereniger, 21 jaar oud zijn of 18 jaar als het huwelijk plaatshad voordat de gezinshereniger in België aankwam, geen gevaar zijn voor de volksgezondheid, en een gevaar zijn voor de openbare orde. De gezinshereniger moet aan volgende voorwaarden voldoen: 21 jaar oud zijn of 18 jaar als het huwelijk plaatshad voordat hij in België aankwam, een ziekteverzekering hebben die de risico's in België voor hemzelf en zijn gezin dekt, voldoende huisvesting hebben om zijn gezin onder te brengen, en stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen hebben om te voorzien in zijn eigen behoeften en in die van zijn gezinsleden en te vermijden dat zij ten laste van de overheid komen. Deze laatste voorwaarde komt te vervallen wanneer het huwelijk, het partnerschap, of de afstamming, al bestond vóór de binnenkomst in België van de vreemdeling bij wie men zich voegt én de aanvraag voor gezinshereniging is ingediend binnen het jaar (12 maanden) dat volgt op de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het hebben van een paspoort bevindt zich niet onder deze voorwaarden waardoor niet kan worden ingezien waarom verzoekende partij geen gezinshereniging zou kunnen aanvragen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS